Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 13. mája 2026*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 2011/83/EÚ – Článok 5 ods. 1 písm. a) a c) – Povinnosť poskytnúť informácie v prípade iných zmlúv, než sú zmluvy uzavreté na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov – Povinnosť obchodníka informovať spotrebiteľa o hlavných vlastnostiach služby – Clo – Povinnosť obchodníka informovať spotrebiteľa o celkovej cene služby – Ďalšie poplatky – Obsah informácií, ktoré sa majú poskytnúť spotrebiteľovi – Dohovor o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR) – Články 6 a 11“

Vo veci C-488/24,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Najvyšší súd, Litva), z 11. júla 2024 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním:

D.V.

proti

MB „Kigas“,

za účasti:

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory I. Jarukaitis, sudcovia M. Condinanzi, N. Jääskinen, R. Frendo (spravodajkyňa) a A. Kornezov,

generálna advokátka: T. Ćapeta,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– litovská vláda, v zastúpení: K. Dieninis a S. Grigonis, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: litovčina.

– česká vláda, v zastúpení: S. Šindelková, M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: I. Rubene a A. Steiblytė, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 11. decembra 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 ods. 1 písm. a) a c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, 2011, s. 64), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/2161 z 27. novembra 2019 (Ú. v. EÚ L 328, 2019, s. 7) (ďalej len „smernica 2011/83“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spotrebiteľom D.V. a prepravnou spoločnosťou MB „Kigas“, vo veci úhrady faktúry týkajúcej sa služby medzinárodnej cestnej prepravy tovaru, ktorá zahŕňa sumu zodpovedajúcu clu zaplatenú spoločnosťou Kigas.

Právny rámec

Medzinárodné právo

3 Dohovor o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave podpísaný 19. mája 1956 v Ženeve, zmenený protokolom podpísaným v Ženeve 5. júla 1978 (ďalej len „CMR“), bol prerokovaný v rámci Európskej hospodárskej komisie Organizácie Spojených národov. K CMR pristúpilo viac ako 50 štátov vrátane všetkých členských štátov Európskej únie.

4 Podľa článku 1 CMR:

„1. Tento Dohovor sa vzťahuje na každú zmluvu o preprave zásielok za odplatu cestným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sa uvádza v zmluve, ležia vo dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom tohto Dohovoru. Toto ustanovenie platí bez ohľadu na trvalé bydlisko a štátnu príslušnosť strán.

…

4. Dohovor sa nevzťahuje

…

c) na prepravy sťahovaných zvrškov.

…“

5 Článok 4 CMR stanovuje:

„Dokladom o uzavretí prepravnej zmluvy je nákladný list. Ak nákladný list chýba, ak má nedostatky alebo ak sa stratil, nie je tým existencia alebo platnosť prepravnej zmluvy dotknutá a vzťahujú sa na ňu aj naďalej ustanovenia tohto Dohovoru.“

6 Článok 6 ods. 1 CMR uvádza:

„Nákladný list musí obsahovať tieto údaje:

…

i) náklady spojené s prepravou (dovozné, vedľajšie poplatky, clá a ostatné výdavky vznikajúce od okamihu uzavretia zmluvy až do vydania zásielky),

…“

7 Článok 11 ods. 1 a 2 CMR stanovuje:

„1. Odosielateľ je povinný pripojiť k nákladnému listu alebo dať dopravcovi k dispozícii doklady potrebné na colné a ďalšie úradné konania vykonávané pred vydaním zásielky a poskytnúť mu všetky informácie, o ktoré požiada.

2. Dopravca nie je povinný skúmať, či sú doklady a informácie správne a dostačujúce. Odosielateľ zodpovedá dopravcovi za všetky škody vzniknuté preto, že niet dokladov alebo že neboli dané potrebné informácie, alebo doklady a informácie sú neúplné alebo nesprávne, pokiaľ pravda nejde o nedostatok zavinený dopravcom.“

Právo Únie

8 Podľa odôvodnení 4, 5 a 7 smernice 2011/83:

„(4) … Harmonizácia určitých aspektov spotrebiteľských zmlúv uzavretých na diaľku a mimo prevádzkových priestorov je potrebná na podporu skutočného spotrebiteľského vnútorného trhu vytvorením správnej rovnováhy medzi vysokou úrovňou ochrany spotrebiteľa a konkurencieschopnosťou podnikov…

(5) … Úplná harmonizácia informácií pre spotrebiteľov a práva na odstúpenie od zmluvy uzatvorenej na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov preto prispeje k vysokej úrovni ochrany spotrebiteľa a lepšiemu fungovaniu spotrebiteľského vnútorného trhu.

…

(7) Úplná harmonizácia niektorých kľúčových regulačných aspektov by mala podstatne zvýšiť právnu istotu pre spotrebiteľov i obchodníkov. Spotrebitelia aj obchodníci by mali mať možnosť spoliehať sa na jednotný regulačný rámec založený na jasne vymedzených právnych pojmoch upravujúcich určité aspekty zmlúv uzatváraných medzi podnikateľmi a spotrebiteľmi v celej Únii. Výsledkom takejto harmonizácie by malo byť odstránenie prekážok vyplývajúcich z fragmentácie pravidiel a dokončenie vnútorného trhu v tejto

oblasti. Tieto prekážky možno odstrániť iba ustanovením jednotných pravidiel na úrovni Únie. Spotrebitelia by navyše mali mať možnosť čerpať výhody z vysokej spoločnej úrovne ochrany v celej Únii.“

9 Článok 1 tejto smernice s názvom „Predmet úpravy“ stanovuje:

„Účelom tejto smernice je prispieť prostredníctvom dosiahnutia vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu aproximáciou určitých aspektov zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa zmlúv uzavretých medzi spotrebiteľmi a obchodníkmi.“

10 Článok 2 uvedenej smernice obsahuje tieto definície:

„1. ‚spotrebiteľ‘ je akákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa netýkajú jej obchodnej ani podnikateľskej činnosti, remesla ani povolania;

2. ‚obchodník‘ je akákoľvek fyzická osoba alebo akákoľvek právnická osoba bez ohľadu na to, či je v súkromnom, alebo verejnom vlastníctve, ktorá v súvislosti so zmluvami, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania, a to aj prostredníctvom inej osoby konajúcej v jej mene alebo z jej poverenia;

…

6. ‚zmluva o dodávaní služieb‘ je akákoľvek zmluva, ktorá nie je kúpnou zmluvou a na základe ktorej obchodník dodáva alebo sa zaviaže dodávať spotrebiteľovi službu vrátane digitálnej služby;

7. ‚zmluva uzavretá na diaľku‘ je akákoľvek zmluva uzavretá medzi obchodníkom a spotrebiteľom v rámci systému predaja alebo poskytovania služieb organizovaného na diaľku bez súčasnej fyzickej prítomnosti obchodníka a spotrebiteľa výhradne s využitím jedného alebo viacerých prostriedkov komunikácie na diaľku, a to až do uzavretia zmluvy vrátane tohto okamihu;

…“

11 Článok 3 tej istej smernice, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, v odseku 1 stanovuje:

„Táto smernica sa vzťahuje na každú zmluvu uzatvorenú medzi obchodníkom a spotrebiteľom za podmienok a v rozsahu stanovenom v jej ustanoveniach. …“

12 Článok 5 smernice 2011/83 s názvom „Požiadavky na informácie v prípade iných zmlúv, než sú zmluvy uzavreté na diaľku alebo zmluvy uzavreté mimo prevádzkových priestorov“ v odseku 1 stanovuje:

„Predtým, ako sa zmluva, iná než je zmluva uzavretá na diaľku alebo zmluva uzavretá mimo prevádzkových priestorov, či akákoľvek zodpovedajúca ponuka stane pre spotrebiteľa záväznou, poskytne obchodník spotrebiteľovi jasným a zrozumiteľným spôsobom tieto informácie, ak nie sú už zjavné z kontextu:

a) hlavné vlastnosti tovaru alebo služieb v rozsahu primeranom nosiču a tovaru alebo službám;

…

c) celkovú cenu tovaru alebo služieb vrátane daní, alebo ak vzhľadom na charakter tovaru alebo služieb nemožno cenu primerane stanoviť vopred, spôsob, akým sa vypočíta, a prípadne všetky ďalšie náklady na dopravu, dodanie alebo poštovné, alebo ak tieto poplatky nemožno primerane vypočítať vopred, skutočnosť, že do ceny môžu byť zarátané takéto ďalšie poplatky;

…“

Litovské právo

13 Ustanovenie § 6.228[6] Lietuvos Respublikos civilinio kodekso patvirtinimo, įsigaliojimo ir įgyvendinimo įstatymas Nr. VIII-1864 (zákon č. VIII-1864 o schválení, nadobudnutí účinnosti a vykonávaní Občianskeho zákonníka Litovskej republiky), z 18. júla 2000 (Žin., 2000, č. 74-2262), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej, nazvaný „Všeobecné požiadavky týkajúce sa práva spotrebiteľa na informácie“, v odseku 1 stanovuje:

„Pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy, ktorá nie je zmluvou uzavretou na diaľku alebo zmluvou uzavretou mimo prevádzkových priestorov, musí obchodník spotrebiteľovi jasným a zrozumiteľným spôsobom poskytnúť potrebné, správne, úplné a nezavádzajúce informácie. Informácie sa musia poskytnúť spotrebiteľovi v úradnom jazyku. Obchodník musí pri označovaní tovaru alebo iným spôsobom poskytnúť spotrebiteľovi tieto informácie, ak to nie je zjavné z kontextu:

(1) hlavné vlastnosti tovaru alebo služby (v rozsahu primeranom nosiču a tovaru alebo službám);

…

(3) celkovú cenu tovaru alebo služieb vrátane daní, alebo ak vzhľadom na charakter tovaru alebo služieb nemožno cenu primerane stanoviť vopred, spôsob, akým sa vypočíta, a prípadne všetky ďalšie náklady na dopravu, dodanie alebo poštovné, alebo ak tieto poplatky nemožno z odôvodnených dôvodov vypočítať vopred, skutočnosť, že do ceny môžu byť zarátané takéto ďalšie poplatky;

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 D.V. ako spotrebiteľ uzavrel s prepravnou spoločnosťou Kigas telefonicky zmluvu o preprave tovaru, ktorý mu patrí, a to dvoch motocyklov, jednej štvorkolky, dvoch práčok a dvoch sušičiek z Nórska do Litvy za sumu 450 eur. Účastníci konania vo veci samej teda neuzavreli písomnú zmluvu o preprave a nevystavili nákladný list.

15 Dňa 16. júna 2020 D.V. odovzdal svoj tovar spoločnosti Kigas v Nórsku a v odpovedi na otázku položenú touto spoločnosťou v tejto súvislosti uviedol, že vzhľadom na to, že prepravovaný tovar je určený na jeho osobné použitie, nie je potrebné podať colné vyhlásenie.

16 Dňa 17. júna 2020 švédske colné orgány pri kontrole na hranici medzi Nórskom a Švédskom usúdili, že tento tovar musí byť deklarovaný colným orgánom pri jeho vstupe na územie Únie. V dôsledku toho bolo vyhotovené colné vyhlásenie stanovujúce výšku cla na 40 899 švédskych korún (SEK) (približne 3 890,59 eura), ktoré Kigas uhradila.

17 Dňa 18. júna 2020 Kigas zaslala D.V. faktúru obsahujúcu tak sumu 450 eur, ktorá bola pôvodne dohodnutá za služby poskytnuté na prepravu tovaru, ako aj sumu zodpovedajúcu clu uloženému švédskymi colnými orgánmi.

18 Dňa 20. júna 2020 Kigas dodala na miesto dohodnuté v Litve všetok tovar, ktorý jej D.V. zveril, s výnimkou motocykla, ktorý zadržala až do zaplatenia faktúry.

19 D.V. podal proti spoločnosti Kigas žalobu na Kauno apylinkės teismas (Okresný súd Kaunas, Litva), v ktorej v podstate navrhoval, aby tento súd na jednej strane uznal, že nie je povinný zaplatiť sumu uvedenú na tejto faktúre ako vrátenie uhradené cla. Na druhej strane D.V. navrhol, aby uvedený súd uložil spoločnosti Kigas povinnosť bezodkladne mu vrátiť motocykel, ktorý zadržala.

20 Kigas podala vzájomný návrh, ktorým sa domáhala, aby bola D.V. uložená povinnosť zaplatiť jej 450 eur za prepravu tovaru a 3 876,76 eura ako náhradu nákladov.

21 Rozhodnutím zo 17. mája 2023 Kauno apylinkės teismas (Okresný súd Kaunas) vyhovel tomuto vzájomnému návrhu, pričom spoločnosti Kigas nariadil vrátiť D.V. motocykel, ktorý mu nedodala.

22 Uznesením zo 16. novembra 2023 Kauno apygardos teismas (Krajský súd Kaunas, Litva) v odvolacom konaní potvrdil toto rozhodnutie.

23 Tieto dva súdy v podstate na jednej strane rozhodli, že na vec v hlavnom konaní sa vzťahujú nielen ustanovenia zákona č. VIII-1864 o schválení, nadobudnutí účinnosti a vykonávaní Občianskeho zákonníka Litovskej republiky v znení platnom pre spor vo veci samej, ktoré upravujú prepravné zmluvy, ale aj ustanovenia CMR, a že v prípade rozporu majú prednosť ustanovenia CMR.

24 Na druhej strane uvedené súdy konštatovali, že D.V. ako odosielateľ tovaru si nesplnil svoju povinnosť poskytnúť dopravcovi úplnú dokumentáciu a informácie potrebné na splnenie colných formalít, čo odôvodňuje uloženie povinnosti vrátiť spoločnosti Kigas sumu týkajúcu sa cla, ktoré táto spoločnosť uhradila. Podľa nich tieto clá nemožno považovať za súčasť odmeny za prepravu tohto tovaru.

25 V tejto súvislosti D.V. podal proti rozhodnutiu Kauno apygardos teismas (Krajský súd Kaunas) žalobu na Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Najvyšší súd, Litva), vnútroštátny súd predkladajúci návrh na začatie prejudiciálneho konania.

26 D.V. tvrdí, že v rámci zmluvy uzavretej so spoločnosťou Kigas povinnosť informovať spotrebiteľa, ktorú má obchodník podľa článku 5 smernice 2011/83, zahŕňa povinnosť poskytnúť mu podrobné informácie o clách, ich sadzbách a dokladoch potrebných na colné konania. Povinnosť odosielateľa stanovená v článku 11 CMR poskytnúť prepravcovi doklady a informácie potrebné na splnenie colných a iných formalít sa uplatňuje len vtedy, ak spotrebiteľ vopred dostal podrobné informácie, ktoré mu musia byť poskytnuté v súlade s týmto článkom 5.

27 Kigas tvrdí, že podľa článku 5 smernice 2011/83 obchodník, ktorý poskytuje spotrebiteľovi službu prepravy tovaru, nie je povinný mu poskytnúť informácie týkajúce sa colných konaní, ciel a dokladov potrebných na splnenie colných formalít. Podľa tejto spoločnosti v súlade s článkom 11 CMR musí spotrebiteľ ako odosielateľ poskytnúť tieto informácie obchodníkovi.

28 Predkladajúci vnútroštátny súd na jednej strane pripomína, že spor vo veci samej sa týka medzinárodnej cestnej prepravy tovaru určeného na osobné použitie odosielateľa. V dôsledku toho sa sporné zmluvné vzťahy týkajú spotrebiteľa a obchodníka a patria do pôsobnosti smernice 2011/83.

29 Na druhej strane tento súd uvádza, že dotknutá prepravná služba spadá do pôsobnosti CMR, pričom je spresnené, že táto služba nepredstavuje prepravu sťahovaných zvrškov v zmysle článku 1 ods. 4 uvedeného dohovoru. V tejto súvislosti uvedený súd pripomína, že podľa článku 11 ods. 1 CMR je odosielateľ povinný pripojiť k nákladnému listu alebo dať dopravcovi k dispozícii doklady potrebné na colné a ďalšie úradné konania vykonávané pred vydaním zásielky a poskytnúť mu všetky informácie, o ktoré požiada. Článok 11 ods. 2 CMR stanovuje, že dopravca nie je povinný skúmať, či sú tieto doklady a informácie presné alebo dostačujúce, a že odosielateľ zodpovedá dopravcovi za všetky škody vzniknuté preto, lebo chýbali doklady, alebo neboli poskytnuté potrebné informácie, alebo doklady a informácie boli neúplné alebo nesprávne, pokiaľ nejde o nedostatok zavinený dopravcom.

30 Za týchto okolností sa predkladajúci vnútroštátny súd v prvom rade pýta, či sa má článok 5 ods. 1 písm. a) smernice 2011/83, ktorý stanovuje povinnosť obchodníka poskytnúť spotrebiteľovi hlavné vlastnosti tovaru alebo služieb, vykladať doslovne tak, že sa vzťahuje len na informácie týkajúce sa miesta dodania tovaru, trasy a ceny, alebo naširoko, v tom zmysle, že ukladá obchodníkovi, ktorý poskytuje spotrebiteľovi službu medzinárodnej prepravy tovaru, povinnosť informovať spotrebiteľa aj o colných konaniach uplatniteľných na prepravu. V tomto druhom názornom prípade si tento súd kladie otázku, či stačí, aby obchodník oznámil odosielateľovi, ktorý je spotrebiteľ, že musí zabezpečiť doklady potrebné na colné konania a zaplatiť clo, alebo či obchodník musí poskytnúť podrobné informácie o presných dokladoch, ktoré sa majú predložiť colným orgánom, ako aj o sadzbách a výškach cla. Uvedený súd sa prikláňa k názoru, že uloženie takejto povinnosti obchodníkovi by mohlo byť neprimerané.

31 Je to totiž odosielateľ, kto v zásade najlepšie pozná vlastnosti a charakteristiky tovaru zvereného prepravcovi, ako aj účel prepravy. Podľa predkladajúceho vnútroštátneho súdu, hoci povinnosť obchodníka informovať spotrebiteľa o hlavných vlastnostiach služby zahŕňa skutočnosť, že tovar, ktorý sa má prepravovať, môže podliehať colným konaniam, táto informácia by mala byť len všeobecnej povahy. Od obchodníka nemožno požadovať, aby spotrebiteľa presne oboznámil o dokladoch, ktoré sa majú predložiť colnému úradu, ani aby vypočítal a oznámil spotrebiteľovi presnú výšku uplatniteľného cla.

32 V druhom rade si predkladajúci vnútroštátny súd kladie otázku, či z povinnosti obchodníka uvedenej v článku 5 ods. 1 písm. c) smernice 2011/83 poskytnúť spotrebiteľovi informácie o cene tovaru alebo služieb vrátane daní, alebo ak vzhľadom na charakter tovaru alebo služieb nemožno cenu primerane stanoviť vopred, o spôsobe, akým sa vypočíta, a prípadne o všetkých ďalších nákladoch na dopravu, dodanie alebo poštovné, alebo ak tieto poplatky nemožno primerane vypočítať vopred, o skutočnosti, že do ceny môžu byť zarátané takéto ďalšie poplatky, vyplýva pre obchodníka, ktorý poskytuje spotrebiteľovi službu medzinárodnej prepravy, povinnosť informovať ho o cle (sadzbách a výške cla), ktoré sa vzťahuje na konkrétnu prepravu.

33 Tento súd sa tiež domnieva, že toto ustanovenie možno vykladať buď doslovne, alebo extenzívne, čo vedie k záveru, že obchodník je tak oslobodený od povinnosti poskytnúť spotrebiteľovi informácie o sadzbách a výške cla alebo je povinný tieto informácie poskytnúť.

34 Za týchto okolností Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Najvyšší súd Litvy) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 5 ods. 1 písm. a) smernice [2011/83], podľa ktorého je obchodník povinný poskytnúť spotrebiteľovi informácie o vlastnostiach služieb, vykladať v tom zmysle, že obchodník, ktorý poskytuje spotrebiteľovi službu medzinárodnej prepravy, je povinný informovať spotrebiteľa o colných konaniach, ktoré sa uplatnia na prepravu? V prípade kladnej odpovede stačí, ak obchodník uvedie, že odosielateľ (spotrebiteľ) nesie zodpovednosť za doklady potrebné na účely colného konania a zaplatenie cla, alebo musí obchodník poskytnúť podrobné informácie (zoznam) konkrétnych dokladov, ktoré je potrebné predložiť colným orgánom, a o sadzbách (sumách) cla, ktoré sa uplatnia?

2. Zahŕňa povinnosť obchodníka stanovená v článku 5 ods. 1 písm. c) smernice 2011/83 poskytnúť spotrebiteľovi informácie o cene tovaru alebo služieb vrátane daní, alebo ak vzhľadom na charakter tovaru alebo služieb nemožno cenu primerane stanoviť vopred, spôsob, akým sa vypočíta, a prípadne všetky ďalšie náklady na dopravu, dodanie alebo poštovné, alebo ak tieto poplatky nemožno primerane vypočítať vopred, skutočnosť, že do ceny môžu byť zarátané takéto ďalšie poplatky, aj povinnosť obchodníka poskytujúceho službu medzinárodnej prepravy informovať spotrebiteľa o cle (sadzbách a výške cla), ktoré sa vzťahuje na dotknutú prepravu?“

Konanie na Súdnom dvore

35 Treba pripomenúť, že v rámci rozdelenia právomocí medzi Súdny dvor a vnútroštátne súdy prináleží Súdnemu dvoru zohľadniť skutkový a právny kontext, do ktorého patria prejudiciálne otázky, tak ako ho vymedzuje rozhodnutie predkladajúceho vnútroštátneho súdu. Keďže predkladajúci vnútroštátny súd jasne vymedzil skutkový a právny rámec, do ktorého spadajú ním kladené otázky, Súdnemu dvoru neprináleží preverovať ich správnosť (pozri rozsudok z 19. marca 2026, Almirall, C-589/24, EU:C:2026:217, bod 25 a citovanú judikatúru).

36 V tejto súvislosti v odpovedi na žiadosť o informácie adresovanú Súdnym dvorom v snahe objasniť, či sa má telefonicky uzavretá zmluva o preprave, o ktorú ide vo veci samej, považovať za inú zmluvu, než je zmluva uzavretá na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov, takže informácie, ktoré má obchodník poskytnúť spotrebiteľom, by mali byť v súlade s článkom 5 smernice 2011/83, alebo či sa naopak táto zmluva má považovať za zmluvu uzavretú na diaľku v zmysle článku 2 bodu 7 tejto smernice predkladajúci vnútroštátny súd potvrdil, že ako kasačný súd je viazaný zisteniami prvostupňového a odvolacieho súdu, takže sám neposudzuje skutkový stav a rozhoduje výlučne o právnych otázkach. Uviedol, že na základe takto zistených skutkových okolností nemožno zmluvu, o ktorú ide vo veci samej, považovať za zmluvu uzavretú na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov v zmysle článku 2 bodu 7 uvedenej smernice a že informácie, ktoré má obchodník poskytnúť spotrebiteľovi, sa teda riadia jej článkom 5.

37 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba na účely odpovede na obe otázky položené predkladajúcim vnútroštátnym súdom pristúpiť k výkladu článku 5 smernice 2011/83.

O prejudiciálnych otázkach

38 Svojimi dvoma otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa predkladajúci vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 5 ods. 1 písm. a) a c) smernice 2011/83 vykladať v tom zmysle, že v rámci zmluvy o medzinárodnej cestnej preprave tovaru z tretej krajiny do členského štátu Únie informačná povinnosť, ktorú má obchodník podľa tohto ustanovenia, znamená informovať odosielateľa, ktorý je spotrebiteľom, o tom, že dovoz tovaru na územie Únie si môže vyžadovať splnenie colných formalít a môže vzniknúť povinnosť zaplatiť clá. V prípade kladnej odpovede sa predkladajúci vnútroštátny súd pýta, či má obchodník poskytnúť podrobné informácie o dokladoch, ktoré sa majú predložiť colným orgánom, ako aj o uplatniteľných sadzbách a výške cla.

39 Na úvod treba na jednej strane poznamenať, že spor medzi D.V. a spoločnosťou Kigas patrí podľa predkladajúceho vnútroštátneho súdu do pôsobnosti CMR.

40 Na základe článku 1 CMR sa tento dohovor vzťahuje na každú zmluvu o preprave zásielok za odplatu cestným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sa uvádza v zmluve, ležia vo dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom.

41 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že spor vo veci samej sa týka zmluvy o cestnej preprave tovaru z Nórska do Litvy, ktoré sú obe zmluvnými krajinami CMR, a že táto služba nepredstavuje prepravu sťahovaných zvrškov v zmysle článku 1 ods. 4 CMR.

42 Na druhej strane, ako stanovuje článok 3 odsek 1 smernice 2011/83, do pôsobnosti tejto smernice patrí každá zmluva uzavretá medzi obchodníkom a spotrebiteľom. Zo zistení predkladajúceho vnútroštátneho súdu pripomenutých v bode 28 tohto rozsudku pritom vyplýva, že D.V., ktorý uzavrel zmluvu o preprave, o ktorú ide vo veci samej, so spoločnosťou Kigas, obchodníkom v oblasti prepravy, mal postavenie spotrebiteľa v zmysle článku 2 bodu 1 uvedenej smernice, keďže konal na účely, ktoré nepatria do rámca jeho obchodnej ani podnikateľskej činnosti, remesla ani povolania. Táto zmluva patrí preto do pôsobnosti smernice 2011/83.

43 V prvom rade, ako vyplýva z článku 1 tejto smernice v spojení s jej odôvodneniami 4, 5 a 7, účelom uvedenej smernice je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov, a to tak, že sa im v rámci transakcií s obchodníkmi zaručí informovanosť a bezpečnosť. Okrem toho je ochrana spotrebiteľov zakotvená v politikách Únie v článku 169 ZFEÚ, ako aj v článku 38 Charty základných práv Európskej únie (rozsudok z 23. januára 2019, Walbusch Walter Busch, C-430/17, EU:C:2019:47, bod 34).

44 Cieľom smernice 2011/83 je preto poskytnúť spotrebiteľom širokú ochranu tým, že im priznáva určité práva. V tejto súvislosti informácie poskytnuté pred uzavretím zmluvy o zmluvných podmienkach a dôsledkoch tohto uzavretia zmluvy majú pre spotrebiteľa zásadný význam. Práve na základe týchto informácií sa totiž spotrebiteľ rozhoduje, či s obchodníkom zmluvu uzatvorí, alebo nie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. januára 2019, Walbusch Walter Busch, C-430/17, EU:C:2019:47, body 35 a 36).

45 Na tieto účely článok 5 ods. 1 smernice 2011/83 stanovuje, že predtým, ako sa zmluva uzavretá na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov alebo akákoľvek zodpovedajúca ponuka stane pre spotrebiteľa záväznou, musí obchodník poskytnúť tomuto spotrebiteľovi jasným a zrozumiteľným spôsobom rôzne informácie, ak nie sú už zjavné z kontextu. Cieľom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby sa spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy oznámili tak informácie o zmluvných

podmienkach a dôsledkoch tohto uzavretia, ktoré tomuto spotrebiteľovi umožnia rozhodnúť sa, či sa chce zmluvne zaviazať obchodníkovi, ako aj informácie potrebné na riadne plnenie tejto zmluvy, a najmä na výkon jeho práv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, Victorinox, C-179/21, EU:C:2022:353, bod 26).

46 Pokiaľ ide konkrétne o informačnú povinnosť pred uzavretím zmluvy uvedenú v článku 5 ods. 1 písm. a) smernice 2011/83, tento článok stanovuje, že obchodník musí informovať spotrebiteľa o hlavných vlastnostiach tovaru alebo služby v rozsahu primeranom použitému nosiču komunikácie a dotknutému tovaru alebo službe.

47 Z toho vyplýva, že rozsah informácie, ktorú musí obchodník vopred oznámiť v rámci zmluvy o medzinárodnej preprave tovaru, sa musí posudzovať najmä v závislosti od povahy služby.

48 Okolnosť, že dovoz prepravovaného tovaru si môže vyžadovať colné formality, môže mať zásadný vplyv na výkon poskytnutej prepravnej služby tým, že oneskorí alebo dokonca zabráni dodaniu tovaru alebo spôsobí dodatočné náklady. Preto, ako v podstate uviedla generálna advokátka v bode 62 svojich návrhov, vzhľadom na cezhraničnú povahu zmlúv o medzinárodnej preprave tovaru a na skutočnosť, že ich dovoz z tretej krajiny môže prípadne podliehať clu, je odôvodnené dospieť k záveru, že colné formality predstavujú jednu z hlavných vlastností tohto typu zmluvy v zmysle článku 5 ods. 1 smernice 2011/83, o ktorej musí obchodník informovať spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy.

49 V dôsledku toho je v rámci takej prepravnej zmluvy, o akú ide vo veci samej, profesionálny prepravca povinný informovať spotrebiteľa, že dovoz prepravovaného tovaru môže vyžadovať splnenie colných formalít.

50 Naopak, ak tento obchodník vykonáva výlučne prepravu tovaru bez toho, aby okrem toho vykonával službu colného sprostredkovania, nemôže byť povinný poskytnúť podrobné informácie o dokladoch, ktoré sa majú predložiť colnému úradu. V tejto súvislosti predkladajúci vnútroštátny súd uvádza, že z článku 11 ods. 1 a 2 CMR vyplýva, že odosielateľ je povinný poskytnúť prepravcovi doklady potrebné na splnenie colných formalít a že dopravca nie je povinný skúmať, či sú tieto doklady presné alebo dostačujúce.

51 Pokiaľ ide v druhom rade o článok 5 ods. 1 písm. c) smernice 2011/83, treba pripomenúť, že podľa tohto ustanovenia poskytne obchodník spotrebiteľovi informácie týkajúce sa ceny tovaru alebo služieb vrátane daní, alebo ak vzhľadom na charakter tovaru alebo služieb nemožno cenu primerane stanoviť vopred, o spôsobe, akým sa vypočíta, a prípadne o všetkých ďalších nákladoch na dopravu, dodanie alebo poštovné, alebo ak tieto poplatky nemožno primerane vypočítať vopred, o skutočnosti, že do ceny môžu byť zarátané takéto ďalšie poplatky.

52 Zo znenia tohto článku v prvom rade vyplýva, že je potrebné rozlišovať medzi uvedením konečnej ceny a uvedením spôsobu, akým sa táto cena vypočíta, ďalej, že práve povaha služby určuje situáciu, v ktorej obchodník nemôže rozumne vopred vypočítať uvedenú cenu, a napokon, že ak obchodník nemôže uviesť túto cenu, musí uviesť spôsob, akým sa táto cena vypočíta, alebo inými slovami spôsob výpočtu konečnej ceny (pozri analogicky rozsudok z 23. januára 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser, C-518/23, EU:C:2025:35, bod 30). Navyše bez ohľadu na uvedenie celkovej ceny alebo spôsobu výpočtu tejto ceny treba zohľadniť ďalšie náklady, ktoré sa môžu pripočítať k celkovej cene služby a ktoré, ak ich nemožno vypočítať vopred, musia byť spotrebiteľovi oznámené ako poplatky, ktoré môžu byť splatné.

53 Okrem toho z článku 6 ods. 1 písm. i) CMR vyplýva, že clo patrí medzi „náklady spojené s prepravou“, ktoré musia byť uvedené v nákladnom liste medzinárodnej cestnej prepravy tovaru.

54 Keďže clo je splatné nie z dôvodu poskytnutia prepravnej služby ako takej, ale z dôvodu vstupu prepravovaného tovaru na colné územie Únie, treba ho považovať za ďalší poplatok v zmysle článku 5 ods. 1 písm. c) smernice 2011/83, ktorý sa pripočíta k celkovej cene prepravnej služby.

55 Z dôvodu, že clo sa vypočítava v závislosti od tovaru, ktorý sa má prepraviť, totiž obchodník nemusí byť schopný vopred a presne disponovať všetkými zložkami celkovej ceny, takže sa môže stať, že nebude vedieť informovať spotrebiteľa o spôsobe výpočtu tejto ceny takým spôsobom, aby dotknutá osoba mohla sama vykonať tento výpočet (pozri analogicky rozsudok z 23. januára 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser, C-518/23, EU:C:2025:35, bod 38).

56 V tejto súvislosti v rámci zmlúv o medzinárodnej preprave tovaru nie je vždy možné, aby obchodník pred uzavretím zmluvy o preprave vypočítal celkovú cenu služby „vrátane daní“, najmä preto, že presná výška cla môže závisieť od určitých skutočností, ktoré nemusia byť vopred známe, ako je napríklad hodnota tovaru, jeho colné zaradenie a jeho pôvod.

57 V rámci informačnej povinnosti stanovenej v článku 5 ods. 1 písm. c) smernice 2011/83 tak obchodník nie je povinný informovať spotrebiteľa o skutočnosti, že môže byť splatné clo, ktoré predstavuje ďalší poplatok, ktorý znáša spotrebiteľ a ktorý nemožno primerane vypočítať vopred a zahrnúť do ceny prepravnej služby.

58 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať, že článok 5 ods. 1 písm. a) a c) smernice 2011/83 sa má vykladať v tom zmysle, že v rámci zmluvy o medzinárodnej cestnej preprave tovaru z tretej krajiny do členského štátu Únie informačná povinnosť, ktorú má obchodník podľa tohto ustanovenia, znamená informovať odosielateľa, ktorý je spotrebiteľom, o tom, že dovoz tovaru na územie Únie si môže vyžadovať splnenie colných formalít a môže tomuto spotrebiteľovi vzniknúť povinnosť zaplatiť clá. Obchodník však nie je povinný poskytnúť podrobné informácie o dokladoch, ktoré sa majú predložiť colným orgánom, ani uviesť uplatniteľné sadzby a výšku cla.

O trovách

59 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred predkladajúcim vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 5 ods. 1 písm. a) a c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/2161 z 27. novembra 2019,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

v rámci zmluvy o medzinárodnej cestnej preprave tovaru z tretej krajiny do členského štátu Únie informačná povinnosť, ktorú má obchodník podľa tohto ustanovenia, znamená informovať odosielateľa, ktorý je spotrebiteľom, o tom, že dovoz tovaru na územie Únie si môže vyžadovať splnenie colných formalít a môže tomuto spotrebiteľovi vzniknúť povinnosť zaplatiť clá. Obchodník však nie je povinný poskytnúť podrobné informácie o dokladoch, ktoré sa majú predložiť colným orgánom, ani uviesť uplatniteľné sadzby a výšku cla.

Podpisy